

มหาวิทยาลัยศรีปทุม
SRIPATUM UNIVERSITY

รายงานวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน

เรื่อง

การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน

โดยใช้บทฝึกการสนทนาภาษาอังกฤษ

DEVELOPMENT OF SPEAKING SKILLS FOR EVERYDAY

LIFE USING CONVERSATION EXERCISES

มหาวิทยาลัยศรีปทุม
SRIPATUM UNIVERSITY

ธวัชร ตันตระกูล

งานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากมหาวิทยาลัยศรีปทุม

ปีการศึกษา 2555

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณา ให้ปรึกษาแนะนำจาก รองศาสตราจารย์ ดร.ประพนธ์ เจียรกุล ผู้ทรงคุณวุฒิที่ได้กรุณาสละเวลาเป็นที่ปรึกษางานวิจัย ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง นอกจากนี้ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บรรเจิด จงอภิรัตนกุล ผู้อำนวยการสถาบันภาษาและวัฒนธรรมนานาชาติศรีปทุม ที่สนับสนุนการวิจัยในครั้งนี้

ท้ายนี้ขอขอบพระคุณมหาวิทยาลัยศรีปทุมเป็นอย่างสูงที่ให้ทุนสนับสนุนการวิจัยในครั้งนี้ ที่ให้โอกาสทำวิจัยเพื่อประโยชน์ในการพัฒนาการเรียนการสอนและพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและขอขอบคุณนักศึกษาามมหาวิทยาลัยศรีปทุมที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา ENG 111: Everyday English ที่ให้ความร่วมมือในการทำวิจัยในครั้งนี้เป็นอย่างดี

ธวัชพร ตันตระกูล

มหาวิทยาลัยศรีปทุม
SRIPATUM UNIVERSITY

หัวข้อวิจัย : การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน
โดยใช้บทฝึกการสนทนาภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัย : นางธวพร ตันตระกูล

หน่วยงาน : สถาบันภาษาและวัฒนธรรมนานาชาติมหาวิทยาลัยศรีปทุม

ปีที่พิมพ์ : พ.ศ. 2557

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการใช้แบบฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ลงทะเบียนรายวิชาภาษาอังกฤษที่ใช้ในชีวิตประจำวัน (ENG111) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 มหาวิทยาลัยศรีปทุมซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษที่ใช้ในชีวิตประจำวัน (ENG111) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 1 กลุ่มเรียน รวม 30 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม เครื่องมือวิจัย ได้แก่แบบฝึกบทสนทนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษและแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ การทดสอบคงที่

ผลการวิจัยปรากฏว่า นักศึกษาที่เข้าร่วมในกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยภาพรวมมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนการทดลองอยู่ในเกณฑ์ดี ที่ระดับค่าเฉลี่ย 3.86 โดยพบว่านักศึกษาที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับดี ร้อยละ 13.3 หลังการทดลองพบว่านักศึกษาสามารถพูดภาษาอังกฤษ ได้ดีมาร้อยละ 93.3

ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนและหลังการทดลองพบว่า หลังการทดลองนักศึกษาสามารถพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ดีขึ้น โดยมีความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

คำสำคัญ : การพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

**Research Title : Development of Speaking Skills for Everyday life
using conversation exercises**

Name of Researcher: Mrs. Tuwaporn Tantrakul

Name of Institution : International Instituted of Languages and Cultured Sripatum

Year of Publication: B.E. 2557

ABSTRACT

The purpose of this research was to study the effects using exercises on English conversation for communication to develop English speaking ability of students who enrolled in the ENG 111: Everyday English Course in the second semester of the 2012 academic year at Sripatum University.

The research sample consisted of 30 Sripatum University students in one intact class, who enrolled in the ENG 111: Everyday English Course in the second semester of the 2012 academic year, obtained by cluster sampling. The research instruments comprised a set of exercises on English conversation for communication and a speaking behavior observation form. Statistics for data analysis were the percentage, mean, standard deviation, and t-test.

Research findings showed that the overall pre-experiment speaking ability of the student in the experimental group was at the good level, with the overall observation rating mean of 3.86. However, only 13.3 percent of students in the group had English speaking ability at the good level. After the experiment, it was found that 93.3 percent of students in the group could speak English at the very good level.

Comparison results of English speaking abilities of the students before and after the experiment showed that their post-experiment English speaking ability increased over their pre-experiment ability at the .05 level of statistical significance.

Keyword: English speaking ability development

สารบัญ

บทที่

บทที่ 1	บทนำ.....	1
	1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
	1.2 วัตถุประสงค์ของงานวิจัย.....	2
	1.3 ความสำคัญของงานวิจัย.....	3
	1.4 สมมติฐานในการวิจัย.....	3
	1.5 ขอบเขตของการวิจัย.....	3
	1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ.....	3
	1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	4
บทที่ 2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	5
	2.1 เอกสารเกี่ยวกับการพูดเพื่อการสื่อสาร.....	5
	2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร.....	12
	2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	14
บทที่ 3	วิธีดำเนินการวิจัย.....	17
	3.1 รูปแบบการวิจัย.....	17
	3.2 การกำหนดกลุ่มประชากร และเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	18
	3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	18
	3.4 การสร้างเครื่องมือการวิจัย.....	19
	3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	20
	3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	20

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	21
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	28
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	30
5.2 การอภิปรายผล.....	30
5.3 ปัญหาที่พบในการวิจัย.....	33
5.4 ข้อเสนอแนะ.....	33
บรรณานุกรม.....	35
ภาคผนวก	37
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	43

 มหาวิทยาลัยศรีปทุม

 SRIPATUM UNIVERSITY

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
4.1	แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลการทดสอบการพูด ภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนและหลังการทดลองรายบุคคล.....	21
4.2	แสดงค่าความถี่และค่าร้อยละของจำนวนนักศึกษาที่มีความสามารถในการ สื่อสารภาษาอังกฤษก่อนการทดลอง.....	23
4.3	แสดงค่าความถี่และค่าร้อยละของจำนวนนักศึกษาที่มีความสามารถในการ สื่อสารภาษาอังกฤษหลังการทดลอง.....	24
4.4	การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างผลการทดสอบการพูดภาษาอังกฤษของ นักศึกษา ก่อนและหลังการทดลอง.....	25

มหาวิทยาลัยศรีปทุม
SRIPATUM UNIVERSITY

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษ เป็นภาษาสากลที่มีความสำคัญและมีความจำเป็นต้องใช้ในชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะการสื่อสารภาษาอังกฤษมีบทบาทในฐานะเป็นภาษาสากล การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตรการศึกษาพื้นฐาน ขั้นพื้นฐานเป็นการพัฒนาทั้ง 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน ซึ่งทักษะทั้ง 4 ที่กล่าวมานั้นทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญที่สุด เนื่องจากเป็นทักษะที่แสดงให้เห็นว่าผู้พูดมีความรู้ทางภาษาอย่างชัดเจน และเนื่องจากทักษะการพูดเป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ และความรู้สึกในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

การจัดการเรียนการสอนในปัจจุบันในการฝึกทักษะการพูดยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร เด็กไทยยังไม่สามารถนำภาษาอังกฤษไปใช้ในสถานการณ์จริงได้ (กรมวิชาการ. 2542:1) เนื่องจากผู้เรียนส่วนใหญ่ไม่ได้รับการฝึกฝนให้ใช้ทักษะภาษาอังกฤษอย่างอัตโนมัติ (Automated Basic Skill) ดังที่ Ellen D. Gagne, Carol Walker Yeakovich and Frank R. Yeakovich. (1993:178) กล่าวว่า ผู้ที่มีความรู้ภาษาอังกฤษเป็นอย่างดี แต่ไม่สามารถที่จะโต้ตอบกับเจ้าของภาษาเมื่อถูกถามเรื่องเส้นทาง หรือ แม้แต่สื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ ได้ซึ่งนับว่าเป็นความล้มเหลวของการประมวลความรู้ (The Human Introduction Processing System) ของการเรียนรู้

การเรียนรู้ทางด้านภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาอังกฤษ ผู้เรียนจึงจำเป็นต้องมีความรู้และฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษให้เกิดความชำนาญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการพูด นักเรียน จำนวนไม่น้อย เริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่เรียนชั้นมัธยมศึกษา แต่ไม่สามารถสื่อสารกับเจ้าของภาษาได้ ทำให้ขาดความเชื่อมั่น ท้อแท้ และส่งผลต่อความก้าวหน้าในอาชีพการงานหรือการเรียนรู้อะดับสูง กระทรวงศึกษาธิการได้ตระหนักถึงความสำคัญดังกล่าว จึงจัดให้มีหลักสูตรภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาเพื่อมุ่งมั่นให้เยาวชนนำความรู้ในการใช้ภาษาอังกฤษไปพัฒนาตนเอง แสวงหาความรู้และประกอบอาชีพ (กระทรวงศึกษาธิการ:2545) นอกจากนี้การจัดกิจกรรมในชั้นเรียนเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนปฏิสัมพันธ์ ฝึกให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเป็นการเตรียมความพร้อมการพูดในสถานการณ์จริง เพื่อให้เกิดความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษ (Ellis; Johnson. 1944:39) ในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้บทบาทสมมุติ

พบว่ากิจกรรมบทบาทสมมุติมีส่วนทำให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นในการเรียน มีความเชื่อมั่นในตนเองและมั่นใจในการพูด และทำให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นในการเรียน มีความเชื่อมั่นในตนเองและมั่นใจในการพูด และทำให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาความสามารถในทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษยิ่งขึ้น (สุกัญญา ศิลประสาท, 2544 : 66-67)

มหาวิทยาลัยศรีปทุม เป็นมหาวิทยาลัยที่มีการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐาน มุ่งเน้นให้ผู้เรียนพัฒนาศักยภาพการเรียนรู้และการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารตลอดจนสามารถนำความรู้ภาษาอังกฤษไปใช้ประโยชน์ในการแสวงหาความรู้และวิทยาการใหม่ๆ ในสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ จากประสบการณ์ที่ผู้วิจัยเคยสอนวิชาภาษาอังกฤษขั้นได้พบปัญหาและอุปสรรคว่า นักศึกษาส่วนมากประสบกับปัญหาในการพูดสื่อสารและการเรียบเรียงประโยคอีกทั้งขาดความเชื่อมั่นในการพูดภาษาอังกฤษ จึงทำให้นักศึกษาไม่บรรลุเป้าหมายในการเรียนภาษาอังกฤษได้ตรงตามที่หลักสูตรกำหนด จากความเห็นของผู้วิจัยพบสาเหตุสำคัญที่ทำให้ไม่ประสบผลสำเร็จในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้นคือนักศึกษาส่วนมากไม่ได้ให้ความสำคัญกับการฝึกพูดภาษาอังกฤษเท่าที่ควร เนื่องจากจะต้องใช้เวลาในการฝึกมาก ประกอบกับนักศึกษาเองขาดความเชื่อมั่นในตนเอง และไม่กล้าแสดงออกในการใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารด้านการพูด

จากปัญหาที่เกิดขึ้น และผลจากงานวิจัย แสดงให้เห็นว่าการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารจะเป็นแนวทางหนึ่งที่จะช่วยแก้ไขปัญหาคาดการณ์การพูดภาษาอังกฤษ และพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำกิจกรรมการพูดเมื่อการสื่อสาร มาใช้แก้ปัญหาที่เกิดขึ้น โดยการนำกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในรูปของบทฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษมาทดลองกับนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชาENG111:Everyday English ภาคเรียนที่ 2 มหาวิทยาลัยศรีปทุม ปีการศึกษา 2555 เมื่อพัฒนาศักยภาพด้านสื่อสารในการพูดภาษาอังกฤษ และเพื่อให้นักศึกษาสามารถนำไปประยุกต์ในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตประจำวันได้เป็นอย่างดี

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลการใช้แบบฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ลงทะเบียนรายวิชาENG111:Everyday English ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 มหาวิทยาลัยศรีปทุม

1.3 ความสำคัญของงานวิจัย

ผลการศึกษาวิจัยในครั้งนี้สามารถนำมาเป็นแนวทางสำหรับผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาโดยใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารจากแบบฝึกบทสนทนา

1.4 สมมติฐานในการวิจัย

นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจากแบบฝึกบทสนทนา มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการพูดเพื่อการสื่อสารภายหลังทำการทดลองสูงกว่าก่อนทำการทดลอง

1.5 ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาENG111: Everyday English ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555

2. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น ได้แก่ การใช้บทฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษ

ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ

3. ระยะเวลาในการทดลอง

ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 เป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง

4. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาที่ใช้เป็นบทฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษ ตามหัวข้อดังต่อไปนี้คือ Greetings – Basic, Feeling and Emotions, Weather, Health, University Life, และ Asking and Giving Directions

1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ

1. แบบฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษ หมายถึง แบบฝึกที่ใช้เป็นเครื่องมือวัดความสามารถในการพูดในชีวิตประจำวัน

2. ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ
โต้ตอบกับคู่สนทนาในสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพโดยวัดจากแบบฝึกบท
สนทนา และเกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผู้เรียนมีความสามารถในการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันได้คล่องแคล่วยิ่งขึ้น
2. ได้แนวทางในการสร้างแบบฝึกหัดบทสนทนาภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาความสามารถในการ
พูดภาษาอังกฤษ

มหาวิทยาลัยศรีปทุม
SRIPATUM UNIVERSITY

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยในครั้งนี้ได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารด้านการพูดภาษาอังกฤษ โดยการใช้เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

1. เอกสารเกี่ยวกับการพูดเพื่อการสื่อสาร

1.1 ความหมายของการพูดเพื่อการสื่อสาร

1.2 ความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร

1.3 การวัดและประเมินผลความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร

1.3.1 วิธีการทดสอบความสามารถด้านการพูด

1.3.2 เกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูด

2. งานวิจัยที่เกี่ยวกับการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร

2.1 แนวคิดในการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร

2.2 หลักการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารในการสอบทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร

3.1 งานวิจัยในประเทศ

3.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

2.1 เอกสารเกี่ยวกับการพูดเพื่อการสื่อสาร

1. ความหมายของการพูดเพื่อการสื่อสาร

การพูดเป็นทักษะที่จำเป็นอย่างยิ่งในการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผู้พูดจะต้องใช้ความสามารถทางด้านภาษาหลายด้านประกอบกัน เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจ โดยจะต้องถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของผู้พูดที่จะพูดให้ผู้ฟังสามารถฟังเข้าใจ ผู้พูดที่ดีจะต้องพูดให้เหมาะสมกับโอกาสและสถานการณ์ต่างๆ และมีความคล่องแคล่วในการพูด โดยการเลือกใช้คำพูดที่ถูกต้อง

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540 หน้า 167) กล่าวว่า การพูดเป็นการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ความเข้าใจให้ผู้ฟังได้รับรู้ และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด โดยใช้กลวิธีในการพูดที่ทำให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพ

อวยชัย ผกามาศ (2542 หน้า 1-2) กล่าวถึง ความหมายของการพูดไว้ว่า การพูดคือการสื่อสารทางความคิด ประสบการณ์ และความต้องการของผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง เพื่อสื่อความหมายให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจ โดยใช้ น้ำเสียง ภาษา และกริยาท่าทาง ได้อย่างถูกต้องตามจรรยาบรรณ และประเพณีนิยมของสังคมให้ผู้ฟังรับรู้และได้รับการตอบสนอง

สรุปได้ว่า การพูดหมายถึงการใช้ความสามารถทางด้านภาษา รวมถึงท่าทาง ความรู้สึกนึกคิดที่จะถ่ายทอดให้ผู้ฟังเข้าใจ โดยมีจุดมุ่งหมายที่สำคัญคือ เพื่อแลกเปลี่ยนข่าวสารข้อมูลระหว่างบุคคล ตั้งแต่สองคนขึ้นไป การพูดที่มีประสิทธิภาพนั้น ผู้พูดจะต้องเลือกใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง รวมถึงอากัปกิริยาในการพูด (Non-Verbal Language) เพื่อประกอบการพูดให้สอดคล้องได้อย่างเหมาะสมถูกต้องกับโอกาส และวัฒนธรรมตลอดจนประเพณีนิยมของสังคม

2. ความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร

จุดมุ่งหมายของการสอนภาษาในการพูดเพื่อการสื่อสารนั้น คือ ให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง และเหมาะสมกับกาลเทศะ ดังเช่น

Bartz (1989: 18-82) กล่าวถึงองค์ประกอบของความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารคือ

1. ความคล่องแคล่ว (Fluency) และมีความเข้าใจธรรมชาติในการพูด

2. ความเข้าใจ (Comprehensibility) คือ ความสามารถที่จะพูดให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดสื่อสารออกมา

Canale และ Swain (1980: 147) กล่าวว่า ความสามารถในการออกเสียง (Pronunciation) คำศัพท์ (Vocabulary) และหลักภาษาและไวยากรณ์ (Grammar) เป็นสิ่งสำคัญ ที่จะทำให้ผู้ฟังสามารถเข้าใจข้อความที่ใช้ในการสื่อสารได้อย่างมีคุณภาพ (Quality of communication) องค์ประกอบเหล่านี้จะทำให้เกิดความสัมพันธ์ระหว่างประโยคที่เชื่อมโยงกัน ซึ่งจะทำให้การสนทนาเป็นไปอย่างต่อเนื่อง จะต้องมีความสามารถดังต่อไปนี้

1. ความสามารถด้านไวยากรณ์ (Grammatical Competence) ความสามารถในด้านนี้มีได้เพียงแต่ความสามารถในการเข้าใจและใช้ไวยากรณ์เท่านั้น จะต้องมีความสามารถในองค์ประกอบทั้งหมดทางด้านภาษา คือ เสียง คำศัพท์ และไวยากรณ์ เนื่องจากผู้พูดจะสามารถเลือกใช้ถ้อยคำในการพูดเพื่อการสื่อสาร ได้อย่างถูกต้องและตรงกับความต้องการ

2. ความสามารถด้านภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic Competence) ผู้พูดสามารถเลือกแบบของภาษาให้สัมพันธ์กับสถานการณ์ได้อย่างเหมาะสม อีกทั้งสามารถพูดสนทนาเพื่อสร้าง

ความสัมพันธ์ทางสังคมตลอดจนจุดประสงค์ในการสื่อสาร ผู้ที่มีความสามารถทางด้านนี้จะสามารถใช้ภาษาที่แตกต่างไปตามประเภทของการพูด เช่น การอภิปราย การเสนอความคิด หรือ การโต้เถียง เป็นต้น

3. ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของข้อความหรือการเชื่อมโยงประโยค (Discourse Competence) ตามหลักภาษา หากผู้พูดมีความสามารถทางด้านนี้ จะทำให้ผู้พูดสามารถใช้ภาษาในการสนทนา ลำดับก่อน-หลัง และสำนวนที่ผู้พูดใช้เพื่อแสดงความคิดเห็นมีความเชื่อมโยงสัมพันธ์กัน จึงทำให้การสนทนาคำเนินไปได้อย่างราบรื่น

4. ความสามารถด้านกลวิธีในการสื่อสาร (Strategic Competence) ในการพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น ผู้พูดจะต้องมีกลวิธีในการสื่อสาร จึงจะทำให้ผู้พูดเพิ่มศักยภาพทางการพูดเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ถึงแม้ว่าผู้พูดมีความรู้ทางด้านไวยากรณ์ไม่ดีพอ หากใช้กลวิธีในการแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ก็จะทำให้ผู้พูดสามารถดำเนินการสนทนาสื่อสารกับผู้อื่นได้เป็นอย่างดี

Carrall (1982: 135) ได้จัดลำดับความสามารถของทักษะทางการพูดไว้ 9 ระดับ ดังนี้คือ

ระดับที่ 1 หมายถึง ระดับที่ผู้พูดไม่สามารถเข้าใจหรือพูดไม่ได้เลย (Non-User)

ระดับที่ 2 หมายถึง ระดับที่ผู้ใช้ภาษาได้เล็กน้อย (Intermittent User)

ระดับที่ 3 หมายถึง ระดับที่ผู้ใช้ภาษาได้ในวงจำกัด ผู้พูดเกิดความผิดพลาดบ่อยๆ เข้าใจบทสนทนาและรู้รายละเอียดบางส่วน ไม่สามารถจับรายละเอียดได้ จับได้แต่ใจความสำคัญเท่านั้น (Extremely Limited User)

ระดับที่ 4 หมายถึง ระดับที่ผู้พูดใช้ภาษาเกือบดี สามารถสนทนาโต้ตอบได้ แต่ไม่คล่องแคล่ว ไม่สามารถนำการสนทนา หรือ อภิปรายได้อย่างรวดเร็ว จึงทำให้การสนทนาขาดความต่อเนื่อง (Marginal User)

ระดับที่ 5 หมายถึง ระดับที่ผู้พูดใช้ภาษาได้ปานกลาง สามารถสื่อความหมายใจความหลัก แต่ยังมีข้อผิดพลาดในการใช้ไวยากรณ์ จึงทำให้การสื่อสารไม่ชัดเจน ขาดความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา และทำทางประกอบการพูด (Modest User)

ระดับที่ 6 หมายถึง ระดับที่ผู้พูดใช้ภาษาได้ สามารถคุยในหัวข้อที่ต้องการ และปะติดปะต่อเรื่องราวที่พูดได้ หรือ เปลี่ยนหัวข้อที่พูดได้ มีการหยุดพูด หรือ พูดไม่ต่อเนื่องในการสนทนาเป็นบางครั้ง แต่ก็สามารถเริ่มสนทนาใหม่ได้ (Competence User)

ระดับที่ 7 หมายถึง ระดับที่ผู้พูดใช้ภาษาได้ดี สามารถเล่าเรื่องราวต่างๆ ได้อย่างชัดเจน มีการเก็บรายละเอียด มีเหตุผล สามารถสนทนาได้เป็นเรื่องราว แต่ยังคงขาดความคล่องแคล่ว มีความสามารถ

ในการติดตามการสนทนาเมื่อเกิดการเปลี่ยนแปลงอารมณ์ ส่วนน้ำเสียงยังขาดความมั่นใจ มีการพูดซ้ำข้อความ แต่สามารถโต้ตอบได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Good User)

ระดับที่ 8 หมายถึง ผู้พูดใช้ภาษาได้ดีมาก สามารถพูดหรืออภิปรายอย่างมีประสิทธิภาพ สามารถนำการสนทนาและดำเนินการสนทนาได้อย่างต่อเนื่อง ตลอดจนมีอารมณ์ร่วมในการโต้ตอบ และใช้กริยาท่าทางได้อย่างเหมาะสม (Excellent User)

ระดับที่ 9 หมายถึง ผู้พูดใช้ภาษาได้อย่างเชี่ยวชาญ สามารถพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถดำเนินการสนทนาได้อย่างต่อเนื่อง ขยายความได้ ตลอดจนสามารถพูดได้ใจความสำคัญ (Expert User)

สรุปว่า ความสามารถในการพูดประกอบด้วย การเลือกใช้คำ ประโยค ให้เหมาะสมกับสถานะทางสังคมของผู้พูดและผู้ฟัง มีความคล่องแคล่ว มีความตั้งใจในการสื่อสารตลอดจนมีกลวิธีการเลือกกลวิธีในการสื่อสารเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องทางการสื่อสาร ซึ่งนับว่าเป็นส่วนสำคัญในการพูดเพื่อการสื่อสารที่ผู้พูดสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจตรงกับสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. การวัดและประเมินความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร

3.1 วิธีการทดสอบความสามารถด้านการพูด

การทดสอบความสามารถด้านการพูดเพื่อการสื่อสารนั้น Finocehiaro และ Sango (1983: 139-143) ได้เสนอวิธีการทดสอบความสามารถทางด้านการพูดไว้ดังต่อไปนี้

1. พูดประโยคสั้นๆ ตามผู้สอน หรือ ตามที่ได้ยินจากเครื่องบันทึกเสียง
2. ให้อ่านออกเสียงประโยคต่างๆ
3. ให้บรรยายวัตถุ วัตถุที่ใช้บรรยายขึ้นอยู่กับระดับของผู้เรียน ผู้เรียนอาจพูดถึงข้อมูลอื่นๆของวัตถุ แต่มีข้อห้ามไม่ให้บอกชื่อวัตถุหรือสิ่งที่เห็น โดยให้ผู้ฟังเป็นผู้เดาว่าสิ่งที่ผู้พูดกล่าวถึงนั้นคืออะไร และสามารถบรรยายภาพบุคคล สถานที่ หรือ สิ่งของอื่นๆ ได้
4. ให้บรรยายเหตุการณ์โดยใช้ภาพประกอบ
5. ให้พูดตามหัวข้อที่กำหนด โดยมีการกำหนดไว้หลายหัวข้อ และให้ผู้เรียนเลือกหัวข้อได้ตามที่ต้องการ
6. ให้ผู้เรียนแสดงเป็นผู้สัมภาษณ์ โดยให้หาข้อมูลให้ได้มากที่สุดจากผู้ถูกสัมภาษณ์แล้วทำการจดบันทึกไว้

การทดสอบความสามารถด้านการพูดเพื่อการสื่อสารนั้นสามารถทำได้หลายวิธี เช่น การสัมภาษณ์ การบรรยาย การเล่าเรื่อง การโต้วาที หรือ การแสดงบทบาทสมมติ จากสถานการณ์ต่างๆ ที่กำหนดให้ จากวิธีการต่างๆ เหล่านี้ ผู้สอนจะต้องเป็นผู้เลือกการทดสอบที่เหมาะสมกับระดับ

ความสามารถของผู้เรียน เพื่อให้สอดคล้องกับแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของผู้สอน สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกทดสอบความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารจากแบบฝึกการสนทนาภาษาอังกฤษ

3.2 เกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูด

การประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารต้องคำนึงถึงองค์ประกอบความสามารถด้านการพูด เพื่อวัดความรู้ความสามารถของผู้เรียนในหลายๆ ด้าน เช่น การพูด การออกเสียง ไวยากรณ์ คำศัพท์ ความเข้าใจและความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา ซึ่งสามารถทำได้หลายวิธี โดยสามารถดำเนินการได้ตั้งแต่ขั้นก่อนเรียน ระหว่างเรียน และหลังเรียน โดยให้สอดคล้องกับเนื้อหาสาระที่ผู้เรียนได้เรียนมาแล้ว ดังนั้น ผู้เชี่ยวชาญหลายท่าน ได้ใช้องค์ประกอบดังกล่าวข้างต้น มาใช้เป็นเกณฑ์การประเมินวัดความสามารถ โดยแบ่งเป็นระดับ ดังเช่น

Clark (1972) กล่าวถึง ระบบการให้คะแนนวัดความสามารถ โดยแบ่งออกเป็น 4 ระดับ เริ่มจากระดับที่ 1 จนถึงระดับที่ 4 โดยแบ่งเป็นหัวข้อดังต่อไปนี้

การออกเสียง (Pronunciation)

ระดับที่ 1 ยังพูดและโต้ตอบการสนทนาไม่ได้

ระดับที่ 2 ออกเสียงผิดบ่อยมาก และฟังไม่เข้าใจ

ระดับที่ 3 ออกเสียงผิดเป็นบางครั้ง

ระดับที่ 4 ออกเสียงถูกต้องพูดได้

คำศัพท์ (Vocabulary)

ระดับที่ 1 ใช้คำศัพท์ผิดและโต้ตอบการสนทนาไม่ได้

ระดับที่ 2 ใช้คำศัพท์ผิดบ่อยมาก แต่ใช้ถูกต้องในสถานการณ์ต่างๆ ได้

ระดับที่ 3 สื่อความหมายได้เป็นส่วนใหญ่ เลือกใช้คำศัพท์ได้อย่างเหมาะสม

ระดับที่ 4 สื่อความหมายได้ และใช้คำศัพท์ได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์

ไวยากรณ์ (Grammar)

ระดับที่ 1 ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ผิด ไม่สามารถสื่อสารได้

ระดับที่ 2 ใช้ไวยากรณ์เบื้องต้นผิด วลีถูกต้องบ้าง

ระดับที่ 3 ใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ได้อย่างถูกต้อง มีข้อผิดพลาดเล็กน้อย

ระดับที่ 4 ไม่มีข้อผิดพลาดทั้งในการเลือกใช้คำศัพท์ และโครงสร้างทางภาษา

ความคล่องแคล่ว (Fluency)

ระดับที่ 1 พูดแล้วหยุดคิดนาน พูดไม่ต่อเนื่อง โต้ตอบการสนทนาไม่ได้

ระดับที่ 2 โต้ตอบสนทนาไม่ได้ แต่พยายามพูดต่อ โดยการเริ่มต้นใหม่
 ระดับที่ 3 พูดต่อเนื่อง ราบรื่นเป็นธรรมชาติ แต่ก็มีสะดุดเป็นบางครั้ง
 ระดับที่ 4 พูดต่อเนื่อง ราบรื่นเป็นธรรมชาติ มีความคล่องแคล่วต่อเนื่องในการสนทนา
 หยุดได้ถูกจังหวะเช่นเดียวกับเจ้าของภาษา

Harris (1990:84) กล่าวถึงเกณฑ์การประเมินผลความสามารถในการพูด โดยแบ่งเกณฑ์การให้
 คะแนน 5 อย่างคือ การออกเสียง ไวยากรณ์ คำศัพท์ ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา และความเข้าใจ
 โดยแต่ละเกณฑ์มีการประเมินผล 5 ระดับ ดังนี้

1. การออกเสียง (Pronunciation)

ระดับที่ 1 มีปัญหาทางการออกเสียงมาก จึงทำให้ไม่สามารถเข้าใจในสิ่งที่พูด ได้
 เลย

ระดับที่ 2 มีปัญหาในการออกเสียงมาก ยากแก่การทำความเข้าใจในคำพูดได้ ผู้ฟัง
 จะต้องถามซ้ำ

ระดับที่ 3 มีปัญหาในการออกเสียงน้อย ผู้ฟังจะต้องตั้งใจฟังจึงจะสามารถเข้าใจได้ มี
 การออกเสียงผิดทำให้ผู้ฟังสับสนในบางครั้ง

ระดับที่ 4 ผู้พูดออกเสียงได้ดี แต่ก็มีปัญหาในการออกเสียงอยู่บ้าง แต่ผู้ฟังสามารถฟัง
 เข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อสาร

ระดับที่ 5 ผู้พูดสามารถออกเสียงได้ดีเทียบเท่ากับเจ้าของภาษา

2. ไวยากรณ์ (Grammar)

ระดับที่ 1 ผู้พูดไม่สามารถสื่อความหมายให้เข้าใจได้ เนื่องจากใช้ไวยากรณ์ผิด และ
 เรียงลำดับคำไม่ถูกต้อง

ระดับที่ 2 ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ง่ายๆ ได้ แต่มักจะใช้ไวยากรณ์และการเรียงลำดับคำผิด
 บ่อยๆ ทำให้ฟังเข้าใจยาก

ระดับที่ 3 ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ผิดบ่อยครั้ง จนทำให้เข้าใจความหมายของประโยคที่พูด
 ผิดไป

ระดับที่ 4 ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ผิดอยู่บ้าง แต่สื่อความหมายได้ถูกต้อง

ระดับที่ 5 ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ตลอดจนเรียงลำดับคำโดยมีข้อผิดพลาดน้อยมาก และ
 สามารถแก้ไขข้อบกพร่องใหม่ได้อย่างถูกต้อง

3. คำศัพท์ (Vocabulary)

ระดับที่ 1 ผู้พูดไม่สามารถสื่อความหมายได้เพราะไม่มีความรู้ด้านคำศัพท์

ระดับที่ 2 ผู้พูดใช้คำศัพท์ผิด เนื่องจากมีความรู้ด้านคำศัพท์อย่างจำกัด ทำให้ยากแก่การทำความเข้าใจความหมายของประโยคที่พูด

ระดับที่ 3 ผู้พูดใช้คำศัพท์ผิด ในประโยคที่ใช้ในการสนทนา เนื่องจากผู้พูดมีปัญหาในการคิดหาคำศัพท์มาใช้ในการสื่อสาร

ระดับที่ 4 ผู้พูดใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง และไม่เหมาะสมกับสถานการณ์เป็นบางครั้ง

ระดับที่ 5 ผู้พูดมีความสามารถในการใช้คำศัพท์ วลี และสำนวนได้อย่างคล่องแคล่วเทียบเท่าเจ้าของภาษา

4. ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency)

ระดับที่ 1 ผู้พูดมีการหยุดเว้นช่องในการสนทนาเป็นเวลานานมาก จึงทำให้การสนทนาไม่รู้เรื่อง

ระดับที่ 2 ผู้พูดมีการหยุดเว้นช่องในการสนทนา บ่อยครั้งเพราะมีความรู้จำกัดในการใช้ภาษา

ระดับที่ 3 ผู้พูดมีความคล่องแคล่วในการพูดไม่มากนัก เนื่องจากติดขัดเรื่องการใช้ภาษา

ระดับที่ 4 ผู้พูดมีความเร็วและความคล่องแคล่วในการพูด แต่มีการสะดุดเป็นบางครั้ง

ระดับที่ 5 ผู้พูดมีความสามารถในการพูดอย่างคล่องแคล่วเทียบเท่าเจ้าของภาษา

5. ความเข้าใจ (Comprehension)

ระดับที่ 1 ผู้ฟังไม่สามารถเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดสื่อสาร ผู้พูดไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษเพื่อสื่อความหมายให้เข้าใจได้

ระดับที่ 2 ผู้พูดติดขัดในการพูด มักจะพูดซ้ำๆ เนื่องจากใช้เวลาในการหาคำพูด

ระดับที่ 3 ผู้พูดเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด และพูดสนทนาได้เป็นส่วนมาก แต่ค่อนข้างช้า

ระดับที่ 4 ผู้พูดสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้ครบถ้วน แต่มีการพูดข้อความซ้ำเป็นบางครั้ง

ระดับที่ 5 ผู้พูดสามารถสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้ทั้งหมด โดยไม่มีปัญหา

สรุปได้ว่า จากข้อมูลดังกล่าวสิ่งที่ใช้ในการประเมินระดับภาษาที่ใช้ทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร สามารถประเมินได้จาก การออกเสียงได้อย่างเหมาะสม การเลือกใช้คำศัพท์ได้อย่างเหมาะสม

กับสถานการณ์ การใช้ไวยากรณ์ได้อย่างถูกต้อง มีความคล่องแคล่วในการพูด และเกิดความเข้าใจในการสื่อสาร ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเกณฑ์การประเมินผลความสามารถในการพูดของ Harris มาปรับใช้ เพื่อให้เหมาะสมกับการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ โดยการใช้แบบฝึกทบทวนภาษาอังกฤษ

2.2 เอกสารเกี่ยวกับการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร

2.2.1 แนวคิดในการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร

แนวคิดในการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารนั้น มีนักวิชาการได้ให้แนวความคิดและนำเสนอหลักการและวิธีการในการดำเนินการสอนพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ดังนี้

Harmer (1986: 44-45) ได้กล่าวถึงหลักการจัดกิจกรรมไว้ 6 ประการดังนี้

1. ต้องทำให้ผู้เรียนเกิดความต้องการที่จะสื่อสาร โดยเรื่องที่น่าสนใจสื่อสารนั้นควรจะเกี่ยวข้องกับผู้เรียน
2. มีวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร
เน้นเนื้อหามากกว่ารูปแบบ ดังนั้นในขณะที่ผู้เรียนกำลังปฏิบัติกิจกรรมความสนใจจึงควรอยู่ที่ข้อมูลที่จะสื่อ มิใช่ผู้ส่งสารว่าจะพูดอย่างไร
4. กิจกรรมที่ดี จะต้องมีความหลากหลาย โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาหลากหลายรูปแบบ
5. ผู้สอนไม่ควรแก้ไขภาษาทันที ในขณะที่ผู้เรียนกำลังปฏิบัติกิจกรรม ถึงแม้ว่าผู้เรียนจะใช้ภาษาผิด หรือ ออกเสียงผิดก็ตาม
6. ผู้สอนไม่ควรบังคับหรือควบคุมให้ผู้เรียนใช้ภาษาแบบใดแบบหนึ่งโดยเฉพาะ

Johnson (1982: 163-172) ได้เสนอหลักการจัดกิจกรรมการพูดไว้ 5 ประการดังนี้

1. การถ่ายโอนข้อมูล (The information transfer principle) กิจกรรมนี้เป็นการถ่ายทอดข้อมูลจากทักษะหนึ่งไปสู่อีกทักษะหนึ่ง เช่น นำข้อมูลของบุคคลหนึ่งไปกรอกลงในแบบฟอร์มให้สมบูรณ์ เป็นต้น
2. การเกิดช่องว่างระหว่างข้อมูล (The information gap principle) หลักการนี้จะทำให้เกิดสถานการณ์การสื่อสารที่เป็นจริง และทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์กันระหว่างการทำกิจกรรม เพราะจะต้องสื่อสารกันเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ต้องการ เนื่องจากหลักการนี้จะถือว่าการสื่อสารจะเกิดขึ้นเมื่อเกิดช่องว่างของข้อมูล ทำให้ต้องสื่อสารเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ต้องการ

3. การเชื่อมต่อข้อมูลให้สมบูรณ์ (The Jigsaw principle) หลักการนี้ผู้เรียนแต่ละคนจะมีข้อมูลไม่ครบ จะต้องนำข้อมูลที่ทุกคนมีอยู่มารวมกัน โดยการสนทนาเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลและสามารถรับข้อมูลที่ได้รับมาปฏิบัติได้ตามที่ได้รับมอบหมาย

4. การพึ่งพาอาศัยข้อมูลซึ่งกันและกัน (The Task dependency principle) หลักการนี้ผู้เรียนแต่ละคนต้องรับผิดชอบงานของตนเอง (Sub Task) ให้เสร็จเรียบร้อย แล้วจึงนำข้อมูลเหล่านั้นมารวมกัน โดยผ่านการซักถามและสนทนา หลังจากนั้นแต่ละคนช่วยกันปฏิบัติภารกิจหลัก (Major task)

5. การแก้ไขข้อมูลให้ถูกต้องตามเนื้อหา (The correction for content principle) กล่าวคือ หลังจากทำกิจกรรมทุกครั้ง จะต้องมีการตรวจสอบว่าผู้เรียนสามารถสื่อสารแลกเปลี่ยนข้อมูลได้ครบถ้วนหรือไม่ ซึ่งสามารถตรวจสอบได้โดยตัวของผู้เรียนเองหรือจากผู้สอน

Marrow (1981: 59-66) ได้เสนอหลักการสอนเพื่อการสื่อสาร เพื่อให้ผู้สอนนำไปปรับใช้ดังต่อไปนี้

1. ผู้เรียนจะต้องทราบว่าทำไมต้องเรียนสิ่งนั้นๆ เช่น การฟังข่าว การพยากรณ์อากาศ จากวิทยุหรือการอ่านคำแนะนำ การถามทาง ตลอดจนการเขียนจดหมาย เป็นต้น จะทำให้ผู้เรียนตั้งใจทำกิจกรรมเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมาย

2. ผู้เรียนต้องมีความเข้าใจในการใช้ภาษาทั้งหมด ไม่ใช่เข้าใจแต่ละส่วนที่จะนำมาสื่อสาร เพื่อที่จะนำภาษาไปใช้ในสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. กระบวนการสื่อสารมีความสำคัญเท่ากับรูปแบบของภาษา ดังนั้น การพัฒนาการสื่อสารควรจัดให้ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงมากที่สุด

4. ผู้สอนควรจัดกิจกรรมที่เหมาะสมเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้โดยผ่านการปฏิบัติ

5. ผู้สอนควรให้กำลังใจแก่ผู้เรียน เมื่อเกิดความผิดพลาดทางไวยากรณ์และการออกเสียง ควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ปรับปรุงข้อผิดพลาดเหล่านั้น เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการใช้ภาษา

สรุปได้ว่าในการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร เพื่อพัฒนาทักษะการพูด เป็นการเปิดโอกาสตลอดจนให้กำลังใจผู้เรียนในการฝึกฝนทักษะการใช้ภาษาจากงานต่างๆที่กำหนดให้ โดยการเรียนรู้แบบลงมือปฏิบัติ ดังนั้น บทบาทของผู้สอนไม่ใช่เป็นผู้บอกแบบคำสั่งหรือบอกทุกอย่างกับผู้เรียน แต่เป็นผู้ดูแลให้คำปรึกษาและกำหนดงานให้ผู้เรียนปฏิบัติอย่างมีเป้าหมายและต้องอธิบายคำสั่งในการทำกิจกรรมอย่างชัดเจน เพื่อให้เกิดการสื่อสารแลกเปลี่ยนข้อมูลในการทำกิจกรรมเป็นไปอย่างดีตามลำดับขั้นตอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.2.2 หลักการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร

หลักการและวิธีการในการดำเนินการสอนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารมีหลายแนวทาง ดังนี้คือ

Littlewood (1998: 85-89) มีแนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร โดยเน้นกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร คือ เริ่มจากกิจกรรมก่อนการสื่อสาร (Pre-Communicative) ซึ่งประกอบด้วย กิจกรรมฝึกโครงสร้างไวยากรณ์ (Structural Activities) ผู้เรียนจะได้รับการฝึกฝนให้เกิดความรู้ความชำนาญในทักษะนั้นๆ โดยผู้สอนใช้หลักภาษาและทักษะที่จำเป็นในการใช้ในการพูดเพื่อการสื่อสาร และกิจกรรมกึ่งการสื่อสาร (Quasi Communicative Activities) ผู้สอนใช้กิจกรรมที่จัดให้ผู้เรียนได้สื่อสาร โดยใช้โครงสร้างภาษาตามที่ได้เรียนมา โดยเน้นวัตถุประสงค์เพื่อสื่อความหมายโดยใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ ผู้สอนอาจใช้วิธีให้ผู้เรียนฝึกการออกเสียงตาม ฝึกพูดบทสนทนาในสถานการณ์ต่างๆ หลังจากนั้นให้ผู้เรียนได้ฝึกพูดโดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร (Communicative Activities) เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่ได้จากการฝึกกิจกรรมต่างๆ เพื่อสื่อความหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพและสามารถโต้ตอบในสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นเฉพาะหน้าได้เป็นอย่างดี

Scott (1981: 70-71) ได้กล่าวว่า การสอนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารเป็นกิจกรรมเพื่อฝึกการพูด การสื่อสารจะบรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้นั้น ผู้เรียนจะต้องสามารถใช้ภาษาตามหลักภาษาและโครงสร้างไวยากรณ์ได้อย่างถูกต้อง จึงจะทำให้การสื่อสารบรรลุตามวัตถุประสงค์

สรุปได้ว่า กิจกรรมที่ผู้สอนเลือกใช้ จะต้องเป็นกิจกรรมที่ทำให้เกิดการปฏิสัมพันธ์กันเพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาในการสื่อสาร กำหนดวัตถุประสงค์ในการพูด เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายได้อย่างมีเป้าหมาย ดังนั้นกิจกรรมการฝึกทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร มีประโยชน์ต่อผู้เรียนเป็นอย่างยิ่ง ผู้เรียนสามารถนำเอากิจกรรมจากการฝึกพูด ทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร นำไปปรับใช้กับเหตุการณ์จริงได้

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้กิจกรรมในการสอนทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร

2.3.1 งานวิจัยในประเทศ

งานวิจัยที่แสดงให้เห็นถึงความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน โดยการใช้กิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสาร ดังต่อไปนี้

ศศิลักษณ์ เกตุจรุง (2543: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาทักษะทางด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนบ่อทองวงษ์จันทร์วิทยา จังหวัดชลบุรี จากผลการทดลองพบว่ากิจกรรมเพื่อการสื่อสารช่วยพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยทางสถิติระดับ .01 ซึ่งให้เห็นว่าการจัดกิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสารทำให้ทักษะการพูดของนักเรียนดีขึ้น

ชนมนัญ บุรุษภักดี (2547: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาวิจัยการพัฒนาความสามารถทางการสื่อสารด้านการพูดแก่นักศึกษาปีที่ 1 โปรแกรมวิชานิติศาสตร์ ปีการศึกษา 2/2545 สถาบันราชภัฏอุดรธานี จำนวน 40 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบเจาะจง พบว่านักศึกษาที่ได้เรียนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้บทบาทสมมติพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ดีขึ้น นักศึกษามีคะแนนสูงกว่าก่อนเรียนและมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ โดยใช้บทบาทสมมติ ดังนั้น การใช้กิจกรรมใดก็ตามมาฝึกการสื่อสารด้านการพูดสามารถพัฒนาความสามารถทางการสื่อสารและช่วยให้มีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษยิ่งขึ้น

2.3.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

งานวิจัยในต่างประเทศที่เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีปรากฏดังนี้

หวาง เชน จุน (Wang Cheng-Jun, 2006 :56-80) ได้ศึกษาผลการออกแบบกิจกรรมเพื่อการสื่อสารในวิชาภาษาอังกฤษ โดยทำการศึกษาปัญหา พบว่ามี 2 สาเหตุหลักคือ การใช้ภาษาของนักศึกษาอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์และเกิดความสับสนในการสื่อสารขั้นพื้นฐานโดยเปรียบเทียบผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชาวจีน ระดับชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยชองกิง นอร์มอล จำนวน 2 กลุ่มๆ ละ 38 และ 36 คน โดยกลุ่มทดลองได้รับการสอนกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร และกลุ่มควบคุมสอนแบบเดิม ผลการทดสอบพบว่านักศึกษาทั้งสองกลุ่มมีพัฒนาการแตกต่างกัน กลุ่มที่สอนโดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารทำให้นักศึกษามีพัฒนาการด้านการสื่อสารสูงขึ้นอย่างมีนัยทางสถิติ

โรบินสัน (Robinson, 1997: 199-197) ได้ศึกษาความแตกต่างระหว่างครูที่สอนโดยใช้การสอนแบบ Communicative Approach และ การสอนแบบ Non Communicative Approach ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่เรียนโปรแกรมภาษาต่างประเทศ โดยทำการสำรวจจากการสอบถามจากทางโทรศัพท์ จากครูผู้สอนจำนวน 300 คนที่สอนในระดับมัธยม ผลการสอบถามครูที่ใช้การสอนแบบ

Communicative Approach สนใจเรื่องการสื่อสารการเรียนรู้, กิจกรรมและการจัดกลุ่มนักเรียน มากกว่า
ที่ครูที่สอนแบบ Non Communicative Approach

สรุปได้ว่าทั้งงานวิจัยในประเทศและต่างประเทศชี้ให้เห็นว่า การสอน โดยการใช้กิจกรรมทาง
ภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อพัฒนาความสามารถทางการพูดภาษาต่างประเทศ ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการ
เรียนของผู้เรียนสูงกว่าการสอนโดยไม่ใช้กิจกรรมการสื่อสาร

มหาวิทยาลัยศรีปทุม
SRIPATUM UNIVERSITY

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาเรื่องการพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักศึกษา มหาวิทยาลัยศรีปทุม ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาENG111: Everyday English โดยใช้แบบฝึกบทสนทนา ภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. รูปแบบการวิจัย
2. กำหนดกลุ่มประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง
3. ระยะเวลาในการทดสอบ
4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
5. เกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
6. การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 รูปแบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงกึ่งทดลอง (Quasi-experimental Research) โดยมีรูปแบบการวิจัยเป็นแบบกลุ่มเดียวทดสอบก่อนสอนและหลังสอน (One Group Pretest-Post-test Design) ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. ศึกษาหลักสูตรและขอบข่ายเนื้อหาการเรียนภาษาอังกฤษพื้นฐาน
2. ศึกษาแนวทางการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร และเลือกแบบฝึกบทสนทนาเพื่อการสื่อสารที่เหมาะสมและสามารถนำมาดัดแปลงใช้ในชีวิตจริงได้
3. สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่แบบฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษ
4. ตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ โดยให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพด้านความถูกต้อง และแก้ตามคำแนะนำก่อนนำไปปรับใช้จริง
5. ก่อนการทดลอง ผู้วิจัยทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง
6. ให้ฝึกการพูดโดยให้นักศึกษาฝึกจากแบบฝึกการสนทนา เพื่อพัฒนาความสามารถในด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

7. ทำการทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาหลังการฝึกจากแบบฝึกการสนทนาภาษาอังกฤษโดยใช้เกณฑ์ประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษตามหลักของ Lickert ดังนี้คือ

มากที่สุด	4.01 – 5.00	หมายถึง	มีความพัฒนาความสามารถ
	3.01 – 4.00	หมายถึง	มีความพัฒนาความสามารถมาก
	2.01 – 3.00	หมายถึง	มีความพัฒนาความสามารถปานกลาง
	1.00 – 2.00	หมายถึง	มีความพัฒนาความสามารถน้อย

8. วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการพูดสนทนาของนักศึกษาก่อนและหลังการทดลอง

3.2 การกำหนดกลุ่มประชากร และเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยศรีปทุมที่ลงทะเบียนเรียนวิชา ENG111: Everyday English ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยศรีปทุมที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษENG111: Everyday English จำนวน 30 คน โดยการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Sampling)

ระยะเวลาในการทดลอง

ทำการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 โดยใช้ระยะเวลาในการทดลองรวมทั้งการทดสอบก่อนและหลังตลอดเทอมการศึกษา

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบฝึกบทสนทนาความสามารถในด้านการพูดภาษาอังกฤษสื่อสาร มีทั้งหมด 6 บท ได้แก่ Greeting-Basic, Feeling and Emotion, Weather, Health, University life, และ Asking and Giving Directions โดยแต่ละบทใช้เวลาฝึก 40 นาที (ดังแสดงในภาคผนวก)

2. แบบสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบประเมินการพูดจากการสังเกต โดยประเมิน การออกเสียง ความคล่องแคล่วในการพูด และ ความถูกต้องของการพูด โดยมีหลักเกณฑ์ให้คะแนนแบ่งออกเป็น 4 ระดับ คือ ดีมาก ดี พอใช้ น้อย (ดังแสดงในตาราง)

3.4 การสร้างเครื่องมือการวิจัย

1. การสร้างแบบฝึกบทสนทนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

1.1 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร จาก “A study of out-of class English Language Learning Activities of Secondary School Students in English Program” (Atitaya Wiengnil) และจากหนังสือ Daily English Conversation.

1.2 สร้างแบบฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารรวมทั้งหมด 6 บท ฝึกการสนทนาภาษาอังกฤษ ได้แก่ Greetings-Basic, Feeling and Emotion, Weather, Health, University Life และ Asking and Giving Directions.

1.3 นำบทสนทนาที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญภาษาอังกฤษตรวจสอบความถูกต้อง และดูความเหมาะสมเพื่อนำมาแก้ไขข้อบกพร่องและปรับปรุง

2. การสร้างแบบสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

2.1 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับแบบสังเกตพฤติกรรมเพื่อการสื่อสาร

2.2 สร้างแบบสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบประเมินการพูดจากการสังเกต โดยประเมิน การออกเสียง ความคล่องแคล่วในการพูด และ ความถูกต้องของการพูด โดยมีหลักเกณฑ์ให้คะแนนแบ่งออกเป็น 4 ระดับ คือ

4	หมายถึง	ดีมาก
3	หมายถึง	ดี
2	หมายถึง	ปานกลาง
1	หมายถึง	น้อย

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

1. คำนวณหาค่าเฉลี่ยจากแบบฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง ทั้งก่อนและหลังการทดลองเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารของนักศึกษาก่อนและหลังการทดลองจากแบบฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษโดยใช้การทดสอบค่าที (t-test) แบบ Paired- Simples t-test

2. หาค่าเฉลี่ยคะแนนของนักศึกษาจากแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูด แล้วนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์มาตรฐานส่วนประเมินค่า 4 ระดับ (Rating Scale) ของ Lickert โดยมีเกณฑ์การพิจารณาการแปลความหมายของค่าเฉลี่ยดังนี้

ระดับค่าเฉลี่ย

4.01 – 5.00	หมายถึง	มีความพัฒนาความสามารถมากที่สุด
3.01 – 4.00	หมายถึง	มีความพัฒนาความสามารถมาก
2.01 – 3.00	หมายถึง	มีความพัฒนาความสามารถปานกลาง
1.00 – 2.00	หมายถึง	มีความพัฒนาความสามารถน้อย

3. นำข้อมูลที่ได้จากการประเมินการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษามาวิเคราะห์โดยสรุปเป็นความเรียง

3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมุติฐานโดยการหาค่า t-test แบบ Paired- Simples t-test (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. 2540: 248) โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ประมวลผลสำเร็จรูป SPSS ในการเปรียบเทียบผลการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั้งก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้กิจกรรมแบบฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลของงานวิจัยในครั้งนี้ เป็นการนำเสนอผลการใช้กิจกรรมการพูด เพื่อสื่อสารโดยใช้บทฝึกการสนทนาในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา มหาวิทยาลัยศรีปทุม ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา ENG 111:Everyday English โดยทดลองจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์

\bar{X} หมายถึง ค่าเฉลี่ย

N หมายถึง จำนวนนักศึกษาทั้งหมดในกลุ่มตัวอย่าง

S.D. หมายถึง ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

t หมายถึง ค่าสถิติในการแจกแจง

\bar{D} หมายถึง ผลต่างระหว่างคะแนนหลังการทดลองกับก่อนการทดลอง

* หมายถึง นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.1 ผลการวิเคราะห์ ข้อมูลคะแนนของนักศึกษาก่อนและหลังการทดลอง

ข้อมูลคะแนนนักศึกษแต่ละคนก่อนและหลังการทดลองได้นำเสนอในตารางที่ 4.1 ดังนี้

ตารางที่ 4.1 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลการทดสอบการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนและหลังการทดลองรายบุคคล

นักศึกษา	ระดับคะแนน					
	หลังการทดลอง			ก่อนการทดลอง		
	ค่าเฉลี่ย	SD	แปลผล	ค่าเฉลี่ย	SD	แปลผล
นักศึกษาคคนที่ 1	5.00	.00	ดีมาก	3.67	.82	ดี
นักศึกษาคคนที่ 2	5.00	.00	ดีมาก	3.50	.84	พอใช้
นักศึกษาคคนที่ 3	5.00	.00	ดีมาก	1.67	.52	น้อย
นักศึกษาคคนที่ 4	5.00	.00	ดีมาก	3.50	.55	พอใช้
นักศึกษาคคนที่ 5	5.00	.00	ดีมาก	2.33	1.51	น้อย
นักศึกษาคคนที่ 6	5.00	.00	ดีมาก	3.33	1.86	พอใช้

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

นักเรียน	ระดับคะแนน					
	หลังการทดลอง			ก่อนการทดลอง		
	ค่าเฉลี่ย	SD	แปลผล	ค่าเฉลี่ย	SD	แปลผล
นักศึกษาคณที่ 7	5.00	.00	ดีมาก	2.50	1.05	น้อย
นักศึกษาคณที่ 8	5.00	.00	ดีมาก	4.67	.52	ดีมาก
นักศึกษาคณที่ 9	5.00	.00	ดีมาก	4.00	1.10	ดี
นักศึกษาคณที่ 10	5.00	.00	ดีมาก	5.00	.00	ดีมาก
นักศึกษาคณที่ 11	5.00	.00	ดีมาก	4.83	.41	ดีมาก
นักศึกษาคณที่ 12	5.00	.00	ดีมาก	4.00	1.10	ดี
นักศึกษาคณที่ 13	5.00	.00	ดีมาก	4.00	1.10	ดี
นักศึกษาคณที่ 14	5.00	.00	ดีมาก	4.83	.41	ดีมาก
นักศึกษาคณที่ 15	5.00	.00	ดีมาก	4.33	.82	ดี
นักศึกษาคณที่ 16	4.83	.41	ดีมาก	3.67	.82	ดี
นักศึกษาคณที่ 17	5.00	.00	ดีมาก	2.00	1.10	น้อย
นักศึกษาคณที่ 18	5.00	.00	ดีมาก	4.17	.98	ดี
นักศึกษาคณที่ 19	5.00	.00	ดีมาก	4.83	.41	ดีมาก
นักศึกษาคณที่ 20	5.00	.00	ดีมาก	5.00	.00	ดีมาก
นักศึกษาคณที่ 21	4.67	.52	ดีมาก	4.00	1.26	ดี
นักศึกษาคณที่ 22	5.00	.00	ดีมาก	2.33	1.21	น้อย
นักศึกษาคณที่ 23	5.00	.00	ดีมาก	4.67	.82	ดีมาก
นักศึกษาคณที่ 24	5.00	.00	ดีมาก	3.50	.55	พอใช้
นักศึกษาคณที่ 25	5.00	.00	ดีมาก	2.33	1.21	น้อย
นักศึกษาคณที่ 26	5.00	.00	ดีมาก	4.50	.84	ดี
นักศึกษาคณที่ 27	5.00	.00	ดีมาก	4.83	.41	ดีมาก
นักศึกษาคณที่ 28	5.00	.00	ดีมาก	4.33	.82	ดี
นักศึกษาคณที่ 29	5.00	.00	ดีมาก	4.50	.84	ดี

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

นักเรียน	ระดับคะแนน					
	หลังการทดลอง			ก่อนการทดลอง		
	ค่าเฉลี่ย	SD	แปลผล	ค่าเฉลี่ย	SD	แปลผล
นักศึกษาคคนที่ 30	5.00	.00	ดีมาก	5.00	.00	ดี
ภาพรวม	4.98	.06	ดีมาก	3.86	.98	ดี

ตารางที่ 4.1 พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ โดยภาพรวมมีผลการการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนการทดลองอยู่ในเกณฑ์ดี ที่ระดับค่าเฉลี่ย 3.86 และหลังการทดลองปรากฏว่ามีผลการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพิ่มสูงขึ้นถึงขั้นดีมากที่ระดับค่าเฉลี่ย 4.98

เมื่อนำคะแนนก่อนการทดลองของนักศึกษามาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ตามระดับค่าเฉลี่ย ปรากฏดังแสดงในตารางที่ 4.2 ดังนี้

ตารางที่ 4.2 แสดงค่าความถี่และค่าร้อยละของจำนวนนักศึกษาที่มีความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษก่อนการทดลอง โดยวิเคราะห์เกี่ยวกับเกณฑ์ตามระดับค่าเฉลี่ย

ระดับค่าเฉลี่ย	ความหมาย	จำนวน	ร้อยละ
1.00-2.00	ความสามารถน้อย	2	6.67
2.01-3.00	ความสามารถปานกลาง	4	13.33
3.01-4.00	ความสามารถดี	10	33.33
4.00-5.00	ความสามารถดีมาก	14	46.67
รวม		30	100.0

จากตารางที่ 4.2 พบว่านักศึกษาไม่ถึงครึ่ง (ร้อยละ 46.67) มีระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนการทดลองอยู่ในระดับดีมาก ที่ระดับค่าเฉลี่ย 4.00-5.00 ส่วนนักศึกษาที่มีคะแนนรองลงมาระดับดีที่ระดับค่าเฉลี่ย 3.01-4.00 มีจำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 33.33 นักศึกษาที่มีคะแนนรองลงมาระดับปานกลางที่ระดับค่าเฉลี่ย 2.01-3.00 มีจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 13.33 และ นักศึกษาที่มีคะแนนรองลงมาระดับน้อยที่ระดับค่าเฉลี่ย 1.00-2.00 มีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 6.67 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.3 แสดงค่าความถี่และค่าร้อยละของจำนวนนักศึกษาที่มีความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษหลังการทดลอง

ระดับค่าเฉลี่ย	ความหมาย	จำนวน	ร้อยละ
1.00-2.00	ความสามารถน้อย	-	-
2.01-3.00	ความสามารถปานกลาง	-	-
3.01-4.00	ความสามารถดี	-	-
4.00-5.00	ความสามารถดีมาก	30	100.0
รวม		30	100.0

จากตารางที่ 4.3 พบว่านักศึกษาทุกคนมีระดับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังการทดลองอยู่ในเกณฑ์ดีมาก คิดเป็นร้อยละ 100.0

4.2 ผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 ระบุว่าความสามารถการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังการทดลองกับการทดลองแตกต่างกัน สามารถเขียนสมมติฐานได้ดังนี้

H_0 ระบุว่าความสามารถพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาหลังการทดสอบกับการทดสอบไม่แตกต่างกัน

H_1 ระบุว่าความสามารถพูดภาษาอังกฤษผลการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาหลังการทดสอบกับการทดสอบแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.4 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนและหลังการทดลอง

บทเรียน	n	Post		Pre		\bar{D}	S_D	t	P-Value
		\bar{X}	SD	\bar{X}	SD				
แบบฝึกที่ 1	30	5.00	.00	4.36	.88	-0.64	.64	-3.89	.00
แบบฝึกที่ 2	30	4.96	.18	4.40	.89	-0.56	.56	-3.40	.00
แบบฝึกที่ 3	30	4.96	.18	4.13	1.07	-0.83	.83	-4.18	.00
แบบฝึกที่ 4	30	4.96	.18	3.30	1.26	-1.39	1.39	-7.15	.00
แบบฝึกที่ 5	30	5.00	.00	3.50	1.45	-1.50	1.50	-5.64	.00
แบบฝึกที่ 6	30	5.00	.00	3.46	1.52	-1.54	1.54	-5.50	.00
ผลรวม	30	4.98	.06	3.86	.98	-1.12	1.12	-6.21	.00

จากตารางที่ 4.4 ปรากฏว่าความสามารถการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาก่อนการทดลอง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.86 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .98 และผลหลังการทดลอง มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.98 และคะแนนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .06 ซึ่งพบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเมื่อทดลองนัยสำคัญแล้วพบว่า P เท่ากับ 0.00 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่าความสามารถการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาก่อนการทดลองแตกต่างกับก่อนการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ โดยสรุปได้ดังนี้คือ

แบบฝึกทสนทนาที่ 1 Greetings-Basic ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาก่อนการทดลอง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.36 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .98 และความสามารถหลังการทดลอง มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.98 และคะแนนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .06 ซึ่งพบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเมื่อทดลองนัยสำคัญแล้วพบว่า P เท่ากับ 0.00 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่าความสามารถการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาก่อนการทดลองแตกต่างกับก่อนการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ซึ่งเมื่อทดลองนัยสำคัญแล้วพบว่า P เท่ากับ 0.00 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่าความสามารถการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาหลังการทดลองกับก่อนการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

แบบฝึกทสนทนาที่ 6 Asking and Giving Directions ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาก่อนการทดลอง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.46 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.52 และความสามารถหลังการทดลอง มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 5.00 และคะแนนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .00 ซึ่งพบว่ามีค่าเฉลี่ยสูงขึ้น 1.54 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.54 จึงหมายความว่าความสามารถการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาหลังการทดลองสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเมื่อทดลองนัยสำคัญแล้วพบว่า P เท่ากับ 0.00 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่าความสามารถการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาหลังการทดลองกับก่อนการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

มหาวิทยาลัยศรีปทุม
SRIPATUM UNIVERSITY

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเรื่องการพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักศึกษามหาวิทยาลัยศรีปทุม ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาENG111: Everyday English

จุดมุ่งหมาย

เพื่อศึกษาผลการใช้บทฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ลงทะเบียนวิชาENG111: Everyday Englishภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 มหาวิทยาลัยศรีปทุม

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยศรีปทุมที่ลงทะเบียนเรียนวิชาENG111: Everyday English ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยศรีปทุมที่ลงทะเบียนเรียนวิชาENG111: Everyday English จำนวน 30 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม

ระยะเวลาทดลอง

ใช้เวลาดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่2ปีการศึกษา 2555 เป็นระยะเวลา14สัปดาห์

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบฝึกบทสนทนาความสามารถในด้านการพูดภาษาอังกฤษ รวมทั้งหมด 6 บทฝึกการสนทนาภาษาอังกฤษ แต่ละแบบฝึกใช้เวลา 20 นาที
2. แบบสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ลักษณะเป็นแบบประเมินการพูดจากการสังเกต โดยประเมิน การออกเสียง ความคล่องแคล่วในการพูด และ ความถูกต้องของการพูด โดยมีหลักเกณฑ์ให้คะแนนแบ่งออกเป็น 4 ระดับ คือ

4	หมายถึง	ดีมาก
3	หมายถึง	ดี
2	หมายถึง	ปานกลาง
1	หมายถึง	น้อย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ทดสอบก่อนการทดลอง
2. ทำการทดลองโดยใช้แบบฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษ ใช้เวลา 8 สัปดาห์ๆละ 2 ชั่วโมง
3. ทดสอบหลังการทดลอง

การจัดทำข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล

การจัดทำและวิเคราะห์ข้อมูลมีวิธีการดำเนินการ ดังนี้

1. นำผลคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบก่อนและหลังการทดลอง ผู้วิจัยได้ทำการประเมินหาค่าเฉลี่ย และนำค่าเฉลี่ยที่ได้มาวิเคราะห์หาความแตกต่างของคะแนนก่อนและหลังการทดลอง ด้วยค่าสถิติ t-test แบบ paired- samples t-test

2. นำผลการประเมินจากแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูด มาคำนวณหาค่าเฉลี่ยในแต่ละครั้งที่ปฏิบัติกิจกรรม แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูดนี้เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า 4 ระดับ (Rating Scale) ของ Likert โดยมีเกณฑ์การแปลความหมายของค่าเฉลี่ย ดังนี้

ระดับค่าเฉลี่ย

4.01-5.00	หมายถึง	มีพฤติกรรมในการปฏิบัติกิจกรรมมากที่สุด
3.01-4.00	หมายถึง	มีพฤติกรรมในการปฏิบัติกิจกรรมมาก
2.01-3.00	หมายถึง	มีพฤติกรรมในการปฏิบัติกิจกรรมปานกลาง
1.00-2.00	หมายถึง	มีพฤติกรรมในการปฏิบัติกิจกรรมน้อย

5.1 สรุปผลการวิจัย

1. นักศึกษาที่เข้าร่วมในกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร จำนวนทั้งสิ้น 30 คน พบว่ามีภาพรวมผลการการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนการทดลองอยู่ในเกณฑ์ดี ที่ระดับค่าเฉลี่ย 3.86 โดยนักศึกษาที่มีระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังการทดลองอยู่ในระดับดีมาก ที่ระดับค่าเฉลี่ย 4.00-5.00 จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 46.67 ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับดีที่ระดับค่าเฉลี่ย 3.01-4.00 จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 33.33 ระดับปานกลางที่อยู่ระดับค่าเฉลี่ย 2.01-3.00 จำนวน 4 คนคิดเป็นร้อยละ 13.33 และระดับน้อยอยู่ที่ระดับค่าเฉลี่ย 1.00-2.00 จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 6.67 ตามลำดับ และหลังการทดลองปรากฏว่ามีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้นอยู่ในระดับค่าเฉลี่ย 4.01-5.00 โดยนักศึกษาทุกคนมีระดับการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังการทดลองอยู่ในเกณฑ์ดีมาก คิดเป็นร้อยละ 100.0

2. ผลการทดสอบสมมุติฐาน ปรากฏว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังการทดลองสูงกว่าความสามารถดังกล่าวก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า นักศึกษามีพัฒนาการความสามารถด้านการพูดหลังการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ที่ได้จากแบบสังเกตพฤติกรรมพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

5.2 การอภิปรายผล

นักศึกษามหาวิทยาลัยศรีปทุมที่ลงทะเบียนเรียนวิชา ENG111:Everyday Englishภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 ที่ใช้กิจกรรมการพูดจากบทฝึกสนทนาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มีความสามารถหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งผลวิจัยดังกล่าวมีประเด็นที่สามารถนำมาอภิปรายได้ดังนี้

1. กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารมีความหลากหลาย เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ ที่คล้ายคลึงกับประสบการณ์ในชีวิตจริง ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกรูปแบบภาษาที่สมจริงในการสื่อสารสถานการณ์ต่างๆ รวม 6 บท ได้แก่ Greetings-Basic, Feeling and Emotion, Weather, Health, University Life และ Asking and Giving Directions ซึ่งแต่ละบทเป็นเหตุการณ์ที่นักศึกษาที่มีความคุ้นเคยในชีวิตประจำวัน และอาจเคยมีประสบการณ์ แต่ละกิจกรรมเปิดโอกาสให้

นักศึกษาได้ฝึกการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารกับเพื่อนในชั้นเรียน และนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริง จากการสังเกตพฤติกรรมของนักศึกษาพบว่า ก่อนการทดลองนักศึกษาสามารถสื่อสารในกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษได้อยู่ในระดับดี ที่ระดับค่าเฉลี่ย 3.86 ทำให้ผู้สนทนาฟังได้อย่างเข้าใจ หลังการทดลองพบว่านักศึกษาสามารถสื่อสารในกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่วขึ้น ผลการศึกษาพบว่านักศึกษามีพัฒนาการสูงขึ้นอยู่ในระดับดีมากที่ระดับค่าเฉลี่ย 4.98 ซึ่งมีความแตกต่างกันอยู่ในระดับมาก ที่ระดับค่า S.D. 1.12 สอดคล้องกับ Harmer(1983: 44-45) ที่กล่าวว่าในการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร ครูผู้สอนควรจัดกิจกรรมที่ทำให้นักเรียนเห็นความสำคัญในการใช้ภาษา นอกจากนี้ผลงานวิจัยของ กุสุมา ตำนัย (2532: 22) ได้กล่าวสนับสนุนว่า กิจกรรมที่ดีจะต้อ น่าสนใจและเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน โดยไม่ง่ายและยากเกินไป เพราะจะทำให้ไม่ประสบผลสำเร็จ เกิดความเบื่อและความท้อแท้ ดังนั้นกิจกรรมที่ใช้จึงควรเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารมากที่สุด ซึ่งจะช่วยให้เข้าใจ และส่งผลให้ผู้เรียนกล้าคิด กล้าทำ ตลอดจนกล้าแสดงออก

2. กิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจัดเป็นกิจกรรมที่น่าสนใจ และในแต่ละบทมีผลต่อการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารต่างกัันดังนี้คือ บทฝึกการสนทนาที่ 6 เรื่อง Asking and Giving Directions เป็นบทที่ทำให้มีพัฒนาการทางการสื่อสารหลังการทดลองแตกต่างกันมาก รองลงมาเป็นบทฝึกการสนทนาที่ 5 เรื่อง University Life และบทฝึกการสนทนาที่ 4 เรื่อง Health เนื่องจากเป็นบทฝึกการสนทนาที่เกี่ยวข้องกับการใช้ชีวิตประจำวัน ทำให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้น ตั้งใจทำกิจกรรม ส่งผลให้การเรียนรู้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งก่อให้เกิดความเชื่อมั่นในขณะปฏิบัติกิจกรรม โดยพบว่า ผลหลังการทดลองนักศึกษาสามารถสื่อสารได้ดีในระดับที่ดีมากอยู่ที่ระดับค่าเฉลี่ย 4.96-5.00 โดยก่อนการทดลอง นักศึกษาสามารถสื่อสารอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น ซึ่งสอดคล้องกับ Pollard(1996:98) กล่าวว่า บรรยากาศการเรียนการสอนที่ดี สภาพอารมณ์ที่ดี และการยอมรับตนเองส่งผลในทางบวกกับความสามารถในการเรียนของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และสอดคล้องกับ Nolasco and Arthur.(1987:15-21) ที่กล่าวว่า การจัดกิจกรรมควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงออกด้านทัศนคติ ความรู้สึก และอารมณ์ด้วยตนเอง มิใช่ถูกบังคับให้ทำ นอกจากนี้ยังมีผลจากงานวิจัยของอุทุมพร ภูพานเพชร (2547:54) ได้สนับสนุนว่า บรรยากาศที่เป็นกันเองทำให้นักศึกษาไม่รู้สึกกดดัน หรือ เครียด ไม่กลัวครู การปฏิสัมพันธ์ภายในห้องเรียนเป็นไปด้วยดี การที่นักศึกษาร่วมกันทำกิจกรรมทำให้รู้สึกว่าคุณเองไม่รู้สึกว่าคุณสอน จึงทำให้เกิดบรรยากาศที่เป็นกันเอง สนุกสนานและไม่เครียด

3. กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารในทุกแบบฝึกหัดสนทนาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มีการกำหนดเป้าหมายในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอย่างชัดเจน รวมทั้งมีการทบทวน โครงสร้างของหน้าที่ทางภาษาก่อนทำกิจกรรม โดยก่อนทำกิจกรรมผู้วิจัยได้อธิบายขั้นตอนการทำกิจกรรม กำหนดเป้าหมายการพูด รวมทั้งซักถามในแต่ละครั้งเพื่อให้แน่ใจว่า นักศึกษาเข้าใจขั้นตอนและเป้าหมายของการทำกิจกรรม ทำให้นักศึกษาสามารถปฏิบัติตามกิจกรรมได้อย่างถูกต้องบรรลุเป้าหมายของแต่ละบทฝึกการสนทนา ดังปรากฏจากการสังเกตพฤติกรรมด้านการพูด ก่อนเรียนและหลังเรียนพบว่า นักศึกษาสามารถสื่อข้อความให้คู่สนทนาฟังได้อย่างเข้าใจ ถูกต้อง และครบถ้วน โดยมีค่าเฉลี่ยสูงขึ้น จาก 3.86 ก่อนการทดลองเป็น 4.98 หลังการทดลอง ซึ่งสอดคล้องกับความคิดของ Morrow (1981: 59-66) ที่กล่าวว่า ผู้เรียนจะต้องทราบตัวเองว่าเรียนการสนทนาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพื่ออะไร และจะต้องตอบได้ว่าทำไมต้องเรียนสิ่งนี้ เรียนไปเพื่ออะไรเมื่อผู้เรียนทราบจุดประสงค์ของการเรียนก็จะทำให้การเรียนบรรลุตามจุดมุ่งหมาย

4. การจัดกิจกรรมที่มีขั้นตอนการฝึกที่เป็นระบบ ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ให้นักศึกษาเริ่มฝึกจากกลุ่มใหญ่ก่อน แล้วจึงจัดกิจกรรมฝึกภาษาเป็นคู่ การจัดกิจกรรมในลักษณะนี้ จะช่วยเสริมความมั่นใจให้กับนักศึกษาในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น ดังผลการวิเคราะห์พบว่า นักศึกษามีพัฒนาการการพูดภาษาอังกฤษหลังการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารสูงขึ้น โดยวัดพัฒนาการจากบทฝึกการสนทนา ที่ 4-6 พบว่า ก่อนทำกิจกรรมนักศึกษามีความสามารถในการพูดอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น แต่หลังจากทำกิจกรรมพบว่านักศึกษามีความสามารถในการพูดอยู่ในระดับสูงขึ้น สามารถพูดได้อย่างถูกต้อง คล่องแคล่ว และได้ตอบสื่อความหมายได้อย่างเป็นธรรมชาติ สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบบสังเกตพฤติกรรมการพูดของนักศึกษาระหว่างการทดลองทั้ง 6 บทฝึกการสนทนา ซึ่งพบว่า นักศึกษาสามารถสนทนาได้อย่างคล่องแคล่วและมีความชำนาญยิ่งขึ้น เพิ่มจากระดับปานกลาง จนถึงระดับดีมาก ซึ่งตรงกับ อรุณี วิริยะจิตรา (2532: 92-95) ที่เสนอแนวความคิดในการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร โดยให้มีการจัดกิจกรรมกลุ่มใหญ่และทำกิจกรรมร่วมกันทั้งชั้น เพื่อที่ผู้เรียนจะได้มีโอกาสช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทำให้มีความก้าวหน้าในการพูดเพิ่มขึ้นเป็นลำดับ

จากประเด็นต่างๆ ที่ได้อภิปรายข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารโดยใช้บทฝึกการสนทนาภาษาอังกฤษ ส่งผลให้นักศึกษามีพัฒนาการทางการพูดเพื่อการสื่อสารสูงขึ้น เนื่องจากลักษณะของกิจกรรมมุ่งเน้นการใช้ภาษา การสื่อความหมายเหมาะสมกับชีวิตประจำวัน ทำให้นักศึกษาเกิดความสนใจและกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้ ฝึกฝน และปฏิบัติตามขั้นตอนต่างๆ อย่างถูกต้อง นักศึกษาจึงเกิดความมั่นใจในการใช้ภาษาและนำไปสู่การพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ดีที่สุด

5.3 ปัญหาที่พบในการวิจัย

ในการทำกิจกรรมครั้งแรก พบว่า นักศึกษาที่เรียนอยู่ในเกณฑ์ดีมักจับคู่กับนักศึกษาที่มีผลการเรียนอยู่ในระดับเดียวกันจะเป็นกลุ่มที่กล้าพูดภาษาอังกฤษ มากกว่ากลุ่มที่มีผลการเรียนอยู่ในระดับต่ำกว่า มักจะอายไม่กล้าพูดและเมื่อจับคู่กับนักศึกษาที่มีผลการเรียนอยู่ในระดับใกล้เคียงกัน ก็ยิ่งทำให้การปฏิบัติกิจกรรมไม่ค่อยได้ผลดีเท่าที่ควร ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเป็นผู้กำหนดคู่ให้นักศึกษาแต่ละคู่ โดยสลับคู่ให้นักศึกษาที่เรียนดีคู่กับนักศึกษาที่มีเกณฑ์การศึกษาระดับปานกลางถึงต่ำ เพื่อให้ นักศึกษาที่เรียนดีสามารถช่วยเหลือคู่ของตนให้พูดภาษาอังกฤษได้ด้วยความมั่นใจยิ่งขึ้น

5.4 ข้อเสนอแนะ

1.1 ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1.1 อาจารย์ควรอธิบายขั้นตอนการทำกิจกรรมอย่างละเอียด และสอบถามความเข้าใจของนักศึกษาก่อนดำเนินกิจกรรม เพื่อให้การปฏิบัติกิจกรรมเป็นไปด้วยความราบรื่น

1.1.2 อาจารย์ผู้สอนควรเลือกหัวข้อการสอนที่อยู่ในความสนใจของนักศึกษา ซึ่งสามารถได้มาจากแบบสอบถาม การสัมภาษณ์ หรือการพูดคุย

1.1.3 อาจารย์ผู้สอนควรเตรียมสื่อการสอนที่หลากหลาย ที่จำเป็นต้องใช้ในการทำกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารให้เหมาะสมกับกิจกรรมนั้นๆ เพื่อให้ นักศึกษาจะทำความเข้าใจโดยง่ายและรวดเร็ว

1.1.4 การทดสอบการพูดควรมีผู้ประเมินหลายคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งควรมีอาจารย์ชาวต่างชาติเจ้าของภาษาอย่างน้อย 2 คน เพื่อสร้างบรรยากาศการสื่อสารที่จำลองสถานการณ์จริง ทำให้นักศึกษาที่ไม่กล้าแสดงออก จะได้พยายามปรับพฤติกรรมและรู้สึกผ่อนคลายว่าภาษาอังกฤษไม่ยากอย่างที่คิด

1.1.5 ในการสังเกตพฤติกรรมของนักศึกษาในขณะร่วมกิจกรรม ควรมีผู้ร่วมสังเกตการเรียนการสอน อย่างน้อย 2 คน เพื่อความแม่นยำและเที่ยงตรงของข้อมูล

1.1.6 สำหรับนักศึกษาที่พูดไม่คล่อง อาจารย์อาจต้องใช้การสอนเสริมและฝึกเพิ่มเติมนอกเวลาเรียนก่อนการทำกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร จะทำให้นักศึกษาไม่เครียด และสนุกกับการพัฒนาตนเอง

1.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1.2.1 ควรมีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร เพื่อศึกษาความสามารถทางภาษาอังกฤษในทักษะอื่นๆ เช่น ทักษะการฟัง เป็นต้น

1.2.2 ควรมีการจัดกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษา เป็นบทสนทนาที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน เพื่อให้นักศึกษาคุ้นเคยกับสำเนียง และการออกเสียงที่แท้จริง

มหาวิทยาลัยศรีปทุม
SRIPATUM UNIVERSITY

บรรณานุกรม

- กมลวรรณ โดมศรีฟ้า. (2551). การศึกษาการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารในการพัฒนา
ความสามารถการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. งานวิจัย
กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). เอกสารประกอบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน: โรงพิมพ์องค์การรับส่ง
สินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- กุสุมา ล่ามูย์. (2533). การจัดการกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร. วารสารศึกษาศาสตร์.
6 : 22.
- ศุภัญญา ศิลประสาท. (2544). การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาท
สมมติ. สารนิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- สุมิตรา อังวัฒน์กุล. (2540). แนวคิดและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : โรง
พิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อรุณี วิริยะจิตรา. (2532). การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์อักษรเจริญทัศน์.
- อวยชัย ผกามาศ. (2542). วาทกรรม. พิมพ์ครั้งที่ 3 : สถาบันราชภัฏภูเก็ต.
- Barth, W.H. (1979). **Testing Oral Communication in the Foreign Language Classroom: Language in Education: Theory and Practice.** Virginia: The Center for Applied Linguistics.
- Canale M.;& Swain M. (1980). **Theoretical Base of Communicative Approaches to second Language Teaching and Testing.** Retrieved December 1st, 2007.
- Carroll. (1982). **Testing Communication Performance.** London: Pergamon Press.
- Clark, J. L. D. (1972). **Foreign Language Testing: Theory and Practice.** Philadelphia, Centre of Curriculum Development.
- Ellis, Mark & Johnson, Christine. (1994). **Teaching Business English:** Oxford: Oxford University Press.
- Finocehiaro, M. (1983). **The Functional-National Approach: From Theory to Practice.** Oxford: Oxford University Press.
- Harmer, Semy. (1983). **The Practice of English Language Teaching.** 6th ed. New York: Longman.
- Harris, D.P. (1969). **Testing English as a Second Language.** New York: MaGraw Hill.

- _____. (1990). **Testing English as a Second Language**. New York: McGraw Hill.
- Johnson, K. (1982). **Communicative Syllabus Design and Methodology**. Oxford: Pergamon Press.
- Little, Wood. (1998). **Communicative Language Teaching**. 18th ed. Cambridge: Cambridge University Press.
- Morrow, K. (1981). **Principle of Communicative and Methodology in Communication in the Classroom, Applications and Methods for Communicative Approach**. London: Longman.
- Nalasco, R; & Arthur, L. (1987). **Conversation**. Hong Kong: Oxford University Press.
- Scott, R. (1981). **Speaking in Communication in the Classroom**. Longman Group UK Ltd.
- Wang Cheng-Jun. (2006). **Designing Communicative Tasks for College English Courses**. Retrieved December 5th, 2007.

มหาวิทยาลัยศรีปทุม
SRIPATUM UNIVERSITY

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัยศรีปทุม
SRIPATUM UNIVERSITY

แบบฝึกทบทวนเพื่อการสื่อสาร

1 : Greetings Basic

Conversation I

A: Hi, How are you doing?

B: I'm doing great. How about you?

A: Not too bad.

B: Do you come to this restaurant often?

A: I've been here a couple of times, what have you been up to?

A: I'm pretty busy at work these days, but otherwise, everything is great.

A: Well, have a good evening.

B: You too.

Conversation II

A: Hey Tom, it's good to see you.

B: Wow! How long has it been? It seems like more than a year.

I'm doing pretty well. How about you?

A: Good.

B: What movie did you come to see?

A: I came here to see Matrix Revolution. How about you?

B: I'm going to watch Finding Nemo.

2: Feeling and Emotions

A: Did you win the lottery or something? You look very happy.

B: I'm so relieved. I just passed the interview.

A: Did you tell your parents?

B: No, I'm going to call them tonight.

A: They're probably going to be happy.

B: I think so. It's a great news

A: Hey! I have some great news.

B: What happened?

A: I got a job offer from Frank.

B: That's great!

A: I thought I did badly on the interview, but I Guess I was wrong. I'm so sad now.

B: I bet. That's a good news. I'm very happy for you

A: Thanks, I fell like celebrating. Let's go and have something to drink.

B: Sounds Good.

3: Weather

A: The weather is terrible.

B: Yeah. It's been raining a lot these days.

A: I've been watching a lot of videos at home because of the constant rain.

B: Have you heard when it's supposed to get better?

A: I heard from the weather report. It's going to rain for the next eight day.

B: That is sucks too much rain. What are we going to do?

A: I'm getting pretty bored. We should do something despite the rain

B; I'm with you. What do you have in mind?

A: I haven't been to the Mall for a long time. Let's go there.

B: That sounds good. They have a movie theatre there, so if we get there we can watch a movie.

A: Great! I'll stop by your place about 1:00 pm.

B: Ok. Don't forget to bring your umbrella. The rain can start up again anytime.

A: Ok. See you soon.

4: Health

- A: Hi Nancy. Have you lost your weight?
- B: Hi Julie. Yeah. I've been on diet for a couple of months now.
- A: Wow. You look great.
- B: Thanks for noticing.
- A: What type of diet were you on?
- B: I joined a health club and my trainer gave me tips on eating
- A: What tips did your trainer give you?
- B: Mostly on how to exercise, but the best advice I got was changing my eating habits.
- A: You look to have extra pounds; you should lose your weight.
- B: Thanks for the advice.
- A: No problem.

5: University Life

- A: Hi. What's your name?
- B: My name's Jung Min. What's your name?
- A: My name's Nancy. It's nice to meet you.
- B: Yes. It's nice to meet you too. Are you a new student too?
- A: No. I'm a sophomore. Are you a new student?
- B: Yeah. It's pretty exciting to be here.
- A: Where are you from?
- B: I'm from Korea. My parents want me to study in the US.
- A: I've been to Japan before, but never Korea.
- B: Why were you in Japan?
- A: For holiday.
- B: Oh! It's great.
- A: Well, if you want to visit Korea, I will be happy to show you around.
- B: Thanks for the offer.

A: Welcome. Bye.

B: Bye.

6: Asking and Giving Directions

Conversation I

A: Where is the public library, please?

B: It's on Broad Street, near the Town Hall.

A: How do I get there?

B: Well, Take a bus number 21. It will take you straight there.

A: Thanks a lot.

B: You're welcome.

Conversation II

A: Excuse me, please. Could you tell me where the Happy Car – Hire office is?

B: I'm sorry. I have no idea.

A: I think it's somewhere off the City Avenue. Do you know where it is?

B: I'm afraid I don't. I've never been before. Perhaps you can ask somebody else.

Good Luck to you.

แบบสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

โดยมีเกณฑ์การประเมินดังนี้

- 1 = พูดไม่ได้และโต้ตอบการสนทนาได้น้อย
- 2 = พูดได้และโต้ตอบการสนทนาได้ปานกลาง
- 3 = พูดได้ และโต้ตอบการสนทนาได้ดี
- 4 = พูดได้และโต้ตอบการสนทนาได้ดีมาก

เกณฑ์การประเมินการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

การประเมิน	เกณฑ์การให้ระดับคะแนน			
	1	2	3	4
การออกเสียง (Pronunciation)				
ไวยากรณ์ (Grammar)				
ความ คล่องแคล่ว (Fluency)				

คะแนนรวม.....

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-นามสกุล	นางฐวพร ตันตระกูล
วันเดือนปีเกิด	17มกราคม 2498
สถานที่เกิด	จังหวัดเชียงใหม่
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	106/240 นวมินทร์ เขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร
ประวัติการศึกษา	ศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศย) การสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยรามคำแหง Cert. of English Language Development and Language Teaching Development The University of Waikato Language Institute, New Zealand
ตำแหน่งงานปัจจุบัน	อาจารย์ประจำสถาบันภาษาและวัฒนธรรมนานาชาติ มหาวิทยาลัยศรีปทุม
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	สถาบันภาษาและวัฒนธรรมนานาชาติ มหาวิทยาลัยศรีปทุม

มหาวิทยาลัยศรีปทุม
SRIPATUM UNIVERSITY